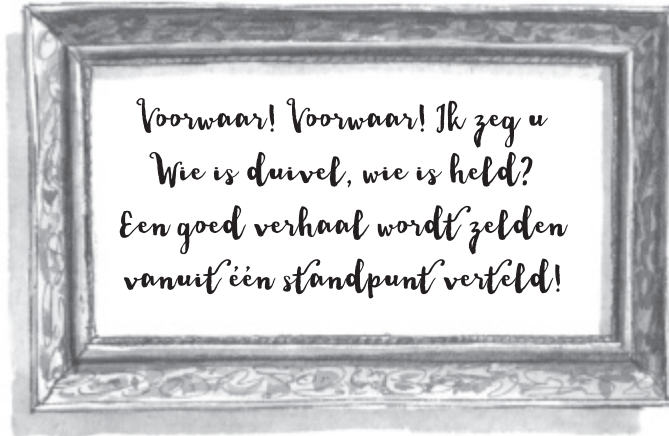

Van Halewyck

PROLOOG

Hoewel de grote open haard er oud en zwartgeblakerd uitzag door veelvuldig gebruik, lag hij er die nacht werkloos bij. Het was dan ook koud in de grote zaal die hij normaal van warmte voorzag. Het maanlicht scheen met tegenzin door de kleine, lage ramen naar binnen, alsof het niet de moeite loonde om het troosteloze interieur te verlichten.

Aan de muur hingen wat schilderijen. Zonder reden, want niemand keek er ooit naar. Ze waren bestoft, en sommige dreigden uit hun kader los te komen en op de harde stenen vloer te vallen.

Midden in de grote zaal stond een lange, antieke tafel. Daar zat een dame op leeftijd op een oude, afgeleefde stoel.

De dame wachtte. Ze wachtte al lang. In een vervelende, alles lamleggende stilte. Ze dronk uit een beker van een drankje dat ze zelf gebrouwen had. Ze vond het zo te zien niet erg lekker. Maar daarvoor dronk ze het ook niet. Dat ze precies dit drankje tot zich nam in het midden van de nacht had andere redenen.

Ze schokschouderde even, als bij een kleine rilling, en daarna glimlachte ze in zichzelf. Ze nam een klein brilletje van de tafel, zette het op haar neus en sloot

haar ogen. Alsof ze laat op de avond dreigde in te dom-
melen bij een gezellig haardvuur dat er niet was.

Ze schrok op toen er midden in de grote zaal van-
uit het niets een groot vuur oplaaide. Met vlammen
die vervaarlijk om zich heen sloegen en een hitte ver-
spreidden die rechtstreeks uit de hel leek te komen.

Een lange mysterieuze gestalte maakte zich uit de
vlammen los. Hij droeg een stevige middeleeuwse wa-
penuitrusting, volledig in het zwart, met daarop een
wapenschild met drie gele vlammen. Het vuur leek
hem niet te deren. Hij koesterde de hitte en de vuur-
tongen juist. Door een simpel handgebaar verdwenen
de vlammen weer. Daarna zette de ridder zijn helm af
en stapte op de vrouw bij de tafel af. Hij maakte een
kleine buiging. Een wel heel kleine buiging.

‘Zo, daar ben je dan eindelijk!’ sprak de vrouw, die
haar onverwachte gast nauwelijks een blik waardig
gunde.

‘Vrouwe’, knikte de man, met een stem die uit een
diepe grafkelder leek te komen.

‘Je bent laat!’ Het verwijt was duidelijk.

‘Ik ben onderweg ergens mijn bediende kwijtge-
speeld’, gaf de man als antwoord, hoewel dat niet per
se een verklaring voor zijn laatkomen hoefde te zijn.

‘Die bediende van je komt wel terug.’

‘Oh’, lachte de man in het zwart sarcastisch. ‘En dat
weet u omdat...?’

‘Omdat hij niet weet van welk hout anders pijlen
maken’, siste de vrouw. ‘En ik heb hier niet de hele
tijd zitten wachten om over je bediende te praten.’ De

vrouw keerde haar hoofd en keek de zwarte ridder aan.
‘Je hebt het te pakken gekregen, neem ik aan?’

‘Ja. Ik heb het!’ knikte de man.

‘Eindelijk.’

‘Anders was ik niet gekomen.’

‘Anders had je niet durven te komen’, verbeterde de vrouw aan de tafel fijntjes.

De zwarte ridder haalde zijn schouders op. Door een bliksemsnel handgebaar verschenen die vlammen weer, maar deze keer raakte het vuurtje de grond niet. Het zweefde zo’n meter boven de vloer. De man haalde een lange, platte koffer uit de vlammen, die beslagen was met ijzeren banden. Prachtig gemaakt, die koffer. Echt vakwerk. Al gaf niemand er ook maar één cent om. Het was duidelijk dat deze ontmoeting niet over de koffer ging. Wel om wat erin zat. De zwarte ridder legde de koffer op tafel. De vlammen waren nog niet verdwenen of de vrouw stond op, liep naar de koffer en sloeg die open.

In de koffer lag een zwaard. Een mooi, opgepoetst middeleeuws slagzwaard. De ogen van de vrouw fonkelden toen ze het wapen liefdevol in haar armen nam en het begon te wiegen als was het haar minnaar. De glimlach die zich vormde rond haar lippen werd steeds groter, tot die van fluisterend gegiechel overging in schaamteloos hardop gelach, om te eindigen in een hysterisch, oncontroleerbaar gekrijs waar de dame bij de tafel dreigde in te blijven. Schokschouderend en paars aangelopen van het zuurstofgebrek was ze genoodzaakt om weer te gaan zitten. Hikkend en zwendend probeerde ze weer bij haar positieven te komen.

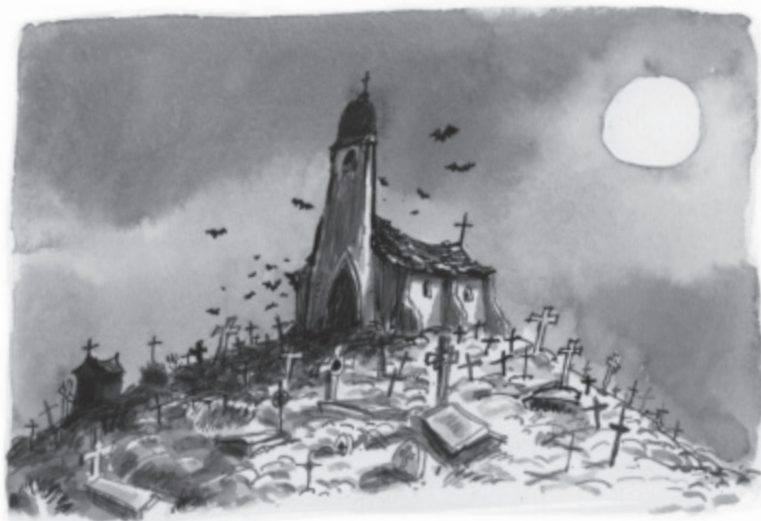

De ridder in het zwarte harnas schudde vol minachting het hoofd. Hem kon het niet schelen of de vrouw hier het leven zou laten of niet. Hij had een soort... zakelijke afspraak met haar, meer niet. Een emotionele band bestond er niet tussen hen. En de ridder wilde dat graag zo houden. Al viel die dikke troela daar ter plekke dood neer, de man zou er geen traan om laten. Integendeel zelfs, als hij heel eerlijk was.

* Citaat uit: *Spreuken met schrikbarende spellingsvouten*
Madame Bijouterie Du Brocante Van Wiebeldinges

HOOFDSTUK 1

Het was prettig vertoeven in Droefgeesternisse.

Jaja! Het leven was er goed! En rustig vooral. Er gebeurde niet zo heel veel. Om het dorpsleven maar meteen tot in detail te schetsen: er gebeurde geen zier. Geen barst. Echt helemaal niets!

En zo hadden de inwoners het graag. In het dorpje, dat binnen minder dan één generatie dreigde uit te sterven omdat er niemand meer woonde die jonger dan tachtig was, werd rust en stilte zeer op prijs gesteld.

Dat was de voorbije maanden wel even anders geweest.

De kerk van het kleine dorpje, de trots van vele inwoners, was vernield door een stel helbewoners in een gele autobus. Hoog in de lucht vloog met de regelmaat van de klok een roze badkuip over, die op de koop toe de meest bizarre schepsels vervoerde.

Kinderen bijvoorbeeld. Tot daar nog aan toe. Maar ook wilde dieren als daar zijn tijgers en wolven. Levende skeletten en spoken ook. Om over het door de lucht zweven van hele kastelen nog maar te zwijgen. Een schande was het! Kastelen hoorden op de grond te staan. En niet te bewegen. Minstens een paar honderd jaar. Instorten mocht. Afbranden behoorde ook tot de

mogelijkheden! Maar vliegen... Nee! Een kasteel dat kon vliegen was het niet waard om gebouwd te worden.

Het liefst gebeurden die vreemde dingen 's nachts uiteraard. Overdag zou niemand er wat aan hebben. Neenee! Het was beslist noodzakelijk om de toch al op leeftijd zijnde bevolking van Droefgeesternisse in de nachtelijke uren uit hun slaap te houden. Kwestie dat de inwoners van het dorpje flink schande konden spreken over het hele gebeuren. Dat deden ze dan ook. Met z'n allen, met de regelmaat van de klok en zelfs met enige zin voor overdrijving. Alsof het op zich allemaal nog niet spectaculair genoeg was.

Tot er eindelijk iemand begon te beseffen dat er nog altijd veel gepraat werd, maar dat er eigenlijk niet echt nog nieuwe dingen gebeurden. Behalve dan de dingen die in een uitstervend dorpje nu eenmaal gebeuren natuurlijk. Zoals de zon die op- en ondergaat. En de gordijnen die open- en dichtgeschoven worden. En een hond die blaft. En daarna nog één. En met een beetje geluk zelfs nog een derde.

De persoon over wie het hier gaat, was de pastoor. Het begon allemaal op een ochtend, toen de man wakker werd en zag dat de zon al opgekomen was. Hij schoof snel de gordijnen open. Toen de hond beneden blafte, wist hij dat de postbode in aantocht was. De hond van de burens begon namelijk vrolijk mee te blaffen. De pastoor bleef attent zitten wachten op het geluid van het klepje van de brievenbus en trok verbaasd de wenkbrauwen op toen dat niet meteen kwam. In plaats daarvan ging de bel.

Zo hoorde het helemaal niet. Sterker nog, zoiets was zeer uitzonderlijk. Een normale brief kon perfect door de gleuf midden in de voordeur. Met zelfs aan elke kant een paar centimeter ruimte over. Daar had je de bel niet voor nodig.

De pastoor haastte zich in zijn kamerjas en mompelde enkele verwensingen terwijl hij de trap afliep. ‘Daar heb je het weer’, mopperde hij, hoewel de hond de enige was die hem kon horen. Het was weer eens zover. Al die vreemde dingen die het dorp maar bleven teisteren. Het moest nu maar eens afgelopen zijn. Hij zou er beslist wat over zeggen, volgende zondag op de preekstoel.

Halverwege de trap bleef de pastoor staan. Hij besefte plots dat er iets niet klopte. Wat raar. Nu hij er over nadacht... het was al weken geleden dat er nog iets vreemds gebeurd was in het dorp. Geen vliegende badkuipen. Geen zwevende kastelen. Geen gele autobussen vol onguire verschijningen. Er waren helemaal geen nieuwe rare voorvallen meer geweest sinds... Tja... Sinds lang eigenlijk...

De pastoor opende daarop wat verstrooid de deur en keek in het gelaat van een jonge en zeer vriendelijk uitziende postbode. Keurig in het bijbehorende uniform. Een lege brieven tas hing een beetje werkloos over zijn schouder. De jonge kerel tikte officieel tegen zijn pet en mompelde een begroeting.

‘Eerwaarde, ik heb een pakje voor u’, sprak de postbode beleefd. Hij maakte zelfs een kleine buiging. Om zijn woorden kracht en betekenis bij te zetten droeg hij

een kartonnen doos in zijn handen. Die leek behoorlijk zwaar te zijn, zo aan de inspanningen van de jonge man te zien, en was bovenaan stevig dichtgeplakt met brede fluorescerende tape.

BREEKBAAR! stond er op de zijkant te lezen. In drukletters. Vrij groot. Alsof het redelijk belangrijk was. Voor de rest plakte de doos vol met postzegels die de pastoor nog nooit gezien had, en aan de deuken en kreuken in de verpakking te oordelen had het pakketje een behoorlijk lange weg afgelegd. Breekbaar of niet.

‘Jaja, dat ziet u goed’, zei de postbode met grote ogen van ongeduld. ‘Uw pakket is afgestempeld in Vladivostok!’

De pastoor had helemaal nog niks gezien. Hij knikte dus alleen kort.

‘Dat ligt in Roestland’, verduidelijkte de postbode graag.

De pastoor knikte weer. Hij had geen idee waar Vladivostok lag. En van Roestland had de man nog nooit gehoord.

‘Dat is erg ver weg’, verzekerde de postbode nogmaals. Ondertussen hield hij het pakje stevig in zijn armen en deed niet de minste moeite om het aan de rechtmatige eigenaar te overhandigen.

‘Dank je, jongeman’, lachte de pastoor. Een tikje geforceerd misschien. Hij stak zijn handen uit om duidelijk te maken dat de taak van een postbode erin bestond om pakjes ook effectief te overhandigen, en er niet mee in zijn handen te blijven staan.

Ondertussen kwam de hond mee in het deurgat

staan en leek te twijfelen of hij rustig zou blijven zitten of een hap zou nemen uit de broekspijp van de postbode. De postbode leek te raden waar de hond aan dacht en drukte het pakketje voorzichtig in de armen van de pastoor. 'Niet dat ik bang ben natuurlijk', mompelde de jongeman totaal overbodig. 'Ik ben ooit een keer twee dagen achternagezeten door een wolf en een tijger die Beer heette. Sindsdien zijn mijn zenuwen wel wat gewend!' Hij liep vlug terug tot achter het poortje van de voortuin waar hij hond-veilig was. Hij sprong op zijn fiets om meteen weg te kunnen vluchten als dat nodig zou zijn. De pastoor knikte begripvol. Naar zijn hond.

'Pas maar op voor u zo'n pakje uit den vreemde opendoet', waarschuwde de jonge kerel. 'Een mens kan nooit weten wat erin zit. Toch? Mocht het voor mij bestemd zijn, ik haalde er een getuige bij. Gewoon voor de zekerheid.' Hij stapte meteen weer van zijn fiets, om duidelijk te maken dat hij zich gerust wilde opofferen voor die taak. Als die hond even weg wilde.

'Maar het is niet voor u bestemd', hielp de pastoor hem uit zijn droom. 'En u hebt vast nog ander werk te doen.'

'Nee hoor, ik ben klaar voor vandaag!' probeerde de postbode nog.

Maar de pastoor had al bijna de deur weer gesloten. 'Ga dan naar huis en geniet van de zon', sprak de man zalvend, vlak voor de deur definitief weer in het slot viel.

Dat stelde de postbode zeer teleur. Niet zozeer door de inhoud van dat pakje. Nee. Er was helemaal geen

zon te zien in Droefgeesternisse! De lucht zat dicht en het was zwaarbewolkt. Men zou het zelfs behoorlijk frisjes hebben kunnen noemen. Helemaal geen weer om van de zon te genieten!

Raar volkje, die pastoors. En hun honden ook.

Het hoofd!

Het hoofd van Sint-Franciscus...

In de kartonnen doos zat het hoofd van Sint-Franciscus.

De pastoor van Droefgeesternisse plofte neer op een stoel in zijn eetkamer en keek gebiologeerd naar het plaasteren hoofd op de tafel dat hij zo lang had moeten missen.

Het hoofd van het beeld uit de kerk. Het hoofd van de patroonheilige van de parochie. Het hoofd dat gestolen was... Die nacht lang geleden... Die nacht toen de grond openscheurde en alle bewoners van de hel via zijn kerk uit de onderwereld ontsnapten. Die nacht toen het stofelijk overschot van een ridder die opgestaan was uit zijn graf het hoofd van Sint-Franciscus had losgeslagen en op zijn eigen lichaamsresten had vastgezet.

En nu was datzelfde hoofd hier plots weer terug. Met een postpakket uit het verre Roestland.

Er zat zelfs een beleefd begeleidend briefje bij. Gek genoeg gewoon in het Nederlands, en niet in het Roestlands, of het Vladivostoks, of hoe de taal ook heette in die ver afgelegen uithoek van de wereld.

Beste eerwaarde,

Dit hoofd hebben we gevonden in het bos.
Aangezien we zeer goed wisten waar het vandaan kwam, hebben we het meteen teruggestuurd.

Met vriendelijke groet,

BBB en T

TG en DTVEW

SP en DKM (ook genoemd WW)

En niet te vergeten het personeel

S, E en R

Kokkin C en haar man B

Ook beleefde groeten van de huisdieren

F en B

En van de cherubijntjes natuurlijk!

(Het zijn er een stuk of tien maar hun namen hebben we tot nu toe nog niet kunnen achterhalen.)

De pastoor kon er kop noch staart aan vastknopen. Hij had nog nooit in zijn leven een brief gekregen met groeten van de huisdieren. Zelfs dat personeel vond hij al hoogst uitzonderlijk.

Ondertussen probeerde hij niet te denken aan wat er met het hoofd zoal gebeurd was. Het zag er zo te zien

onbeschadigd uit. Op wat gedroogde dennennaalden en wat gesmolten sneeuw na. Het zou na enig schuif- en lijmwerk weer precies op het lichaam van de heilige passen, en dat was voor de pastoor voldoende. Wat er dan in tussentijd mee gebeurd was speelde niet zo'n rol.

De hemel zij geloofd! schoot het de pastoor via een schietgebedje door het hoofd. Plots geen vreemde verschijningen meer boven het dorp, en nu ook nog hun beschermheilige die weer compleet was. Dit kon geen toeval zijn! Een goddelijke interventie was hem en bij uitbreiding het hele dorp te beurt gevallen. Hoewel je met woorden als vallen moest uitkijken natuurlijk. Stel dat hij zou struikelen met dat hoofd in zijn handen... Hij mocht er niet aan denken. Neenee, het was misschien veiliger om het hoofd maar meteen terug naar de kerk te brengen. Om het maar meteen weer op het lichaam van de heilige Franciscus te zetten, waar het thuishoorde. Zijne Heiligheid had tenslotte al tijd genoeg doorgebracht als een kieken zonder kop! Wat in het geval van deze heilige misschien niet zo heel erg was, omdat hij van zowat alle dieren hield. Waarschijnlijk dus ook van kippen. Maar toch!

★ ★ ★

Het paste perfect! Het was al laat op de avond toen het werk eindelijk klaar was. Maar het zag er dan ook zeer bevredigend uit. Alsof het hoofd nooit was weg geweest.

De pastoor had een hele constructie moeten bouwen met ladders en katrollen omdat het hoofd van de hei-

lige veel te zwaar bleek om alleen de lucht in te tillen, maar hij was te trots om hulp te halen, en bovendien wilde hij de lichaamshereniging van Franciscus als verrassing houden voor zijn kudde gelovigen, als teken dat hun beproevingen voorbij waren door toedoen van hemelse krachten die hun verstand ver te boven gingen.

De pastoor stond die avond zijn werk dan ook met tranen in de ogen te bewonderen. Het had de hele dag geduurd, maar nu waren alle ladders, touwen en hefbomen weer opgeborgen in de kleine bergruimte naast de biechtstoel. Het beeld schitterde. Het straalde. Hij kon er niet genoeg van krijgen. In extase raakte hij. In totale vervoering. Hij kon wel huilen van geluk.

Tot er op de poort van de kerk werd geklopt. Vrij krachtig zelfs. Om niet te zeggen dat de zware houten poort uit haar hengsels dreigde te vallen door het oorverdovende gedreun. Om nieuwe schade aan het huis van zijn geliefde Heer te voorkomen, opende de pastoor vlug de poorten van de kerk.

Hij besepte meteen dat hij dat beter niet gedaan had. De pastoor trok grote ogen en hij stootte enkele angstige en nietszeggende keelklanken uit, die volstrekt geen betekenis hadden in eender welke bekende wereldtaal, het Roestlands en het Vladivostoks meegerekend. Hij gilte het uit! Waarna zijn wereld instortte, en de inkomhal van de kerk ook, omdat de zware toegangspoort alsnog uit haar hengsels viel. Zijn geloof kreeg een flinke dreun. En hijzelf ook. Omdat iemand hem harder dan nodig tegen de borst stootte.

‘Ha, wie we daar hebben!’

Voor hem, in het schemerduister van de ondergaande zachte herfstzon, stond een ridder! Of wat ervan overbleef toch. Het grootste deel van zijn harnas was weggeroest. Zijn overkleed en lange mantel waren grotendeels weggevreten door muizen, maden en ander ongedierte. Meer dan de helft van zijn lichaam, dat door de gaten in zijn kledij zichtbaar was, was weggerot. Soms kon je zelfs enkele vaalgrauwe beenderen zien uitsteken. En om zijn imago van halfvergane glorie helemaal kracht bij te zetten, ontbrak bij de ridder het hoofd. Hoewel de aanblik behoorlijk angstaanjagend was, had de pastoor nog het meeste last van de geur. De ridder stonk uren in de wind, hoewel er geen zuchtje wind te bespeuren viel.

Maar wat de pastoor nog het meest schrik aanjoeg, was de herkenbaarheid van het hele gebeuren. Hij kon zich niet van de indruk ontdoen dat hij dit hele tafereel al een keer eerder had meegemaakt.!

De ridder zonder hoofd leek er precies zo over te denken, toen hij zonder veel aarzelen en met behoorlijk vieze slijkvoeten de kerk betrad.

‘Ah, eerwaarde’, sprak de ridder luid. Het was dat hij geen gezicht had, anders zou de pastoor gezworen hebben dat de ridder blij was hem te zien. ‘Als ik juist ben ingelicht, dan hebt u iets wat mij toebehoort!’

‘Euh...’ stamelde de dienaar van de Heer zenuwachtig.

‘Nu goed, om helemaal correct te zijn...’ verbeterde de ridder zichzelf. ‘Iets wat eerst u toebehoorde, en daarna mij. En toen weer niet en nu hopelijk weer wel.’

‘Euh...’ kreunde de pastoor weer.

‘Dat beweerde die postbode toch, die ik zonet een bezoekje heb gebracht.’ De ridder stapte met grote passen de kerk in en knalde tegen een van de zuilen aan omdat hij blijkbaar niks zag zonder hoofd. Waardoor hij daarna minstens twee rijen stoelen omverliep. ‘Wel... Tot hij flauwviel toch. Daarna kreeg ik er om de een of andere reden geen leven meer in. Maar goed. Ik wist genoeg.’

‘Euh...’

‘Verdorie, kerel!’ riep de ridder uit. Hij sloeg snel een kruisteken vanwege het vloeken in het huis van God. ‘Herken je me dan niet meer? Ik ben het. De helft van Sint-Franciscus!’

De pastoor sloeg ook snel een kruis. Hij had nochtans niet gevloekt. Zijn ogen trokken allebei een andere kant op, alles rondom hem werd wazig en hij sloeg hardhandig tegen de grond, waardoor ook nog een derde rij stoelen in totale wanorde tegen de vloer belandde.

‘Wel... Om je de waarheid te vertellen moet ik bekennen dat ik op dit moment minder dan de helft van Sint-Franciscus heet. Aangezien ik dus mijn hoofd mis. Als het voor u hetzelfde is, zou ik dat dus graag willen terughebben. Zoals u ziet is het voor mij nogal moeilijk vertoeven, zo zonder kop en ogen. Wat u?’ De ridder wachtte beleefd op een antwoord en aarzelde even toen dat niet kwam. ‘Hallo, hallo’, stamelde hij, zo beleefd als zijn slecht karakter verdragen kon. ‘Hallo! Waar bent u dan?’

Op de tast probeerde de ridder uit te vinden waar de pastoor zich bevond. Het duurde even voor hij de arme man vond, liggend tussen een puinhoop van stoelen. Een paar flinke tikken tegen de wang dienden om de eerwaarde te doen ontwaken uit zijn appelflauwte, maar hadden als enige resultaat dat de man nog dieper in dromenland belandde.

‘Dat heb je dus met van die levende lui’, momperde minder dan de helft van Sint-Franciscus zonder hoofd hoofdschuddend. ‘Dat verliest even snel het bewustzijn als wij ons leven.’

De ridder zonder hoofd sleepte de pastoor naar het kleine berghok naast de biechtstoel, dat hij door stom toeval op de tast gevonden had.

Wat hij die nacht niet vond was zijn hoofd. Hij speurde de hele kerk af, sloeg de boel kort en klein en begon daarna opnieuw. Maar de nis in de zijmuur met daarin het beeld van Sint-Franciscus vond hij niet meer terug!

Toen het ochtendgloren het langzaam maar zeker overnam van de nachtelijke duisternis, was de ridder zonder hoofd gedwongen om met lege handen de kerk te verlaten. Zowat alles in het huis van de Heer was gesneuveld. De stoelen, het altaar, de prachtig geres- taureerde glasramen! Alles! Wel... Bijna alles. Alles behalve het beeld van patroonheilige Sint-Franciscus in de nis van een zijmuur van de kerk.

★ ★ ★

